საქართველო

№ 10 — ქართული ლეგიონის ყოველ-კვირეული გაზეთი — 16 აგვისტო 1942

ეროვნული მთლიანობის იდეა ქართველი ერის ცხოვრებაში

ნაციონალ - სოციალიზმისა და ფაშიზმის მთავარი საფუძველი — ეროვნული მთლიანობის პრინციპი, — რომელიც აწესრიგებს საზოგადოებრივ ცხოვრებას მთელი ერის მონაწილეობით და მის შემადგენელ ნაწილთა ინტერესების მიხედვით, რომელიც ახორციელებს რევოლუციას შემოქმედებითი ეროვნული აღორძინებისა და არა რევოლუციის განადგურებისა, სისხლის ღვრისა და ტერორისა, — ჩვენ ქვეყანაშიც უნდა გავრცელდეს და განვითარდეს, ქართველი ერის მომავალი ცხოვრება ეროვნული მთლიანობის გზით უნდა წარიმართოს და ეროვნული ერთობის ნიადაგზე უნდა გამრთელდეს და განიკურნოს დაღლეული და სნეული ორგანიზმი ჩვენი ერისა.

ეროვნული მთლიანობის იდეა უცხო არ არის ჩვენი ერის ცხოვრებაში და მას საკუთარი თავგადასავალი აქვს.

ჯერ კიდევ მეათე საუკუნეში იგი უკვე გარკვეულ სახეს ატარებდა, როცა ჩვენი ქვეყნის მესვეურთა მისწრაფება და მიზანი იყო ერთობილი საქართველოს შექმნა, ერთი უზენაესი ხელისუფლების ქვეშ მთელი ერის შემოკრება და გაერთიანება.

დავით აღმაშენებლის ეროვნული მთლიანობის პოლიტიკამ ბრწყინვალე ოქროს ხანა მოგვცა.

თავისუფალი საქართველო ყოველთვის ეროვნული მთლიანობის დროშას ატარებდა და როცა იგი უცხო მტერთა მიერ დამონებული იყო ან და შინაგან უთანხმოების მიერაც ირღვეოდა და სუსტდებოდა, ყველა, ვისაც კი სამშობლო უყვარდა და მისთვის გული უძგერდა, ხსნას ეროვნულ ერთობაში ეძებდა, მისკენ მიისწრაფებოდა და მისთვის იღვწოდა. მუდმივი ბრძოლა, რომელსაც საქართველო აწარმოებდა მისი ეროვნული მეობის შესანახად, მოითხოვდა ეროვნულ მთლიანობას, სოციალურ თანხმობას, ერთობას. ჩვენს ისტორიაში არ მოიძებნება არც ერთი შემთხვევა, რომ ეკონომიური ნიადაგზე არეულობა და აჯანყება მომხდარიყოს, აჯანყება ხდებოდა ყოველთვის ეროვნული დროშის ქვეშ, ეროვნულ ნიადაგზე.

მართალია, მრავალ მიზეზთა გამო ეროვნულ-პოლიტიკური ერთობა ვერ განხორციელდა ძველ საქართველოში, მაგრამ ეროვნულ - ფსიქოლოგიური მთლიანობა კი მუდამ არსებობდა, რომლის წყალობით შესძლო ქართველმა ერმა მეოცე საუკუნემდე მოეღწია და თავი შეენახა.

ეროვნული მთლიანობა იყო ის ნიადაგი, რომელზედაც საქართველო იზრდებოდა და ვითარდებოდა.

ეროვნული ერთობის იდეა იყო ისტორიული აზროვნების ის ტრადიცია, რომლისთვისაც იბრძოდენ მეცამეტე საუკუნის შემდეგ დამონებულ და დაქვეითებულ საქართველოშიც, და რომლის განხორციელებას ხელს უშლიდენ გარეშე და შინაური მტრები. ეს იდეა ასულდგმულებდა და ამოძრავებდა ქართველ ერს უბედურების დროს, იგი აცოცხლებდა და აძლევდა მას ძალას და ენერგიას განსაცდელის ჟამს. „იგი (ეროვნული მთლიანობის იდეა და ქართული სული) ყოველ ძალმომრეობას და ძალდატანებას, დევნასა და ტანჯვას, თუნდაც განცხადებულად, ძალღონით არ იყოს, უხილავად მაინც წინააღმდეგობას უწევს და მაგრდება, ამბობს ჩვენი სახელოვანი ისტორიკოსი ივ. ჯავახიშვილი, ... მან შექმნა ის სულიერი სიმტკიცე, რომელიც ყოველგვარ ფიზიკურ ღონეზე უძლიერესია“.

ეროვნული მთლიანობის დროშას ატარებდა რუსეთის ბატონობის ხანაშიც საუკეთესო ნაწილი ქართველ მამულიშვილთა, რომელთა მეთაურმა, ილია ჭავჭავაძემ ერთობის აუცილებლობის ასეთი მჭერმეტყველური დასაბუთება მოგვცა: „თვითეული ჩვენთაგანი, — გლეხია, თავადი, აზნაური,

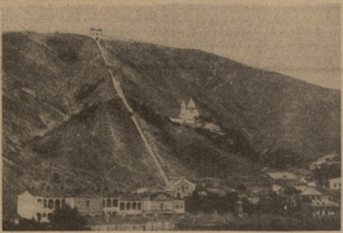

მამა-დავითის მთა.

ქალი თუ კაცი, — სულ ყველანი ერთად ქართველები ვართ, ჭირსა დ ლხინში განუყრელნი და განუყოფელნი. ამიტომ სიკეთისათვის ბრძოლაში თვითეულს ჩვენთაგანს ყველანი ერთნაირად უნდა ახსოვდეს, რათა გარჯით და ბრძოლით მოპოვებული სიკეთისაგან ყველას თავისი წილი ერგოს უნაკლულოდ. მარტო ამ საერთო სიყვარულით გამსჭვალული კაცია უძლეველი და გამარჯვებული... თვით წარმატება, განვითარება მაშინ არის ჭეშმარიტი და ნაყოფიერი, როცა ყველანი ერთგვარად და ერთსახად სწვდებიან საერთო სიკეთეს, ერთგვარად და ერთსახად გაჭირვების უღელს ეწევიან და თანასწორად ინაწილებენ უფლებას და მოვალეობას. სადაც ეს არ არის, მაშინ ერთის ამაღლება, ერთის კეთილდღეობა მეორის დამდაბლებაზედ, მეორის გაღარიბებაზედ არის ხოლმე ხშირად დამოკიდებული“.

ამ სოციალურ ფილოსოფიას, ამ გენიალურ და დიდებულ აზრს ქადაგებდა მეცხრამეტე საუკუნის მესამოციან წლებში დიდი მოაზროვნე ილია ჭავჭავაძე.

ამ შეგნებით და რწმენით მოდიოდა ქართველი ერის ისტორია, ამ იდეისათვის თავგანწირულთა სახელებით ბრწყინავს ჩვენი წარსული.

ხოლო რუსეთის ბატონობამ ამ იდეას სასტიკი ლახვარი ჩასცა, რომელმაც მონობის გარდა საქართველოში შემოიტანა ეროვნული მთლიანობის დამრღვევი მოძრაობა, მარქსიზმი მისი ძმათა შორის ბრძოლის თეორიით.

მარქსიზმმა თვით უარყო ერი და ეროვნული ერთობის დამყარების მაგივრად კლასთა ბრძოლის დროშაააფრიალა, რის შედეგად დაიწყო დაუნდობელი მისევა ერის ერთი ნაწილისა მეორეზე, ერთი კლასის მეორეზე გაბატონებისაკენ ლტოლვა და სხვა. ამ ბრძოლაში ჩვენი ერი დასუსტდა, მოიშალა, ამოიწყვიტა მისი საუკეთესო ნაწილი და გახდა სათარეშო ასპარეზად საერთაშორისო ბნელ ძალთა, რომელთაც არა აქვსთ და არც სწამთ არც სამშობლო, არც მიწა, არც ერი, რომლების გარეშე არ არსებობს არც ბედნიერება, არც წარმატება ადამიანთა.

თუ რა დიდი ზიანი მიაყენა ქართველ ერს და მის ეროვნულ მთლიანობას მარქსიზმმა, ამის მოწამენი ჩვენ თვითონ ვართ, იგი საკუთარი თვალებით გვაქვს ხილული და ამაზე აქ მკითხველის ყურადღების შეჩერება ზედმეტია, ხოლო ის თავგანწირული ბრძოლა, რომელსაც ქართველი ერი საუკუნეთა განმავლობაში აწარმოებდა მისი თავისუფალი არსებობისათვის, ეროვნული მთლიანობისათვის, რასაკვირველია, არც მარქსიზმის ბატონობის დროს შეწყვეტილა. ქართველმა მამულიშვილებმა მტკიცედ განაგრძეს ჩვენ სახელოვან წინაპართაგან გადმოცემული უძვირფასესი ტრადიცია სამშობლოსათვის ბრძოლისა და მისთვის თავდადებისა.

ისევ ბევრი სისხლი დაიღვარა და იღვრება დღესაც ეროვნული იდეის უკვდავებისათვის, ქართველი ერის მთლიანობისათვის, მარადიულ საქართველოსათვის.

და ხვალ, განთავისუფლებულ საქართველოში კვლავ დამყარდება ეროვნული მთლიანობა, ხოლო მას საფუძვლად ექმნება ახალი ნიადაგი, თანამედროვე ცხოვრების პირობებთან შეგუებული და შეთანხმებული, რომლის შესახებ შემდეგში გვექნება ლაპარაკი.

კ. ს. (კ. ბოგაშელი)

მაიკოპი, კრასნოდარი და პიატიგორსკი აიღეს გერმანელებმა და მათმა წყალქვეშა ნავებმა ჩასძირეს 103.000 ბ.ტ.

იაპონელების უდიდესი გამარჯვება ზღვაზე

იაპონიის საზღვაო ფლოტს, დიდი ხნის ლოდინის შემდეგ, შემთხვევა მიეცა დაპირისპირებოდა ინგლის-ამერიკულ საზღვაო ფლოტის შენაერთებს. სოლომონის კუნძულებთან — ავსტრალიის აღმოსავლეთით — იაპონიის საზღვაო თვითმფრინავებმა შეამჩნიეს ამერიკული დიდი გემთა ქარავანი. საკმაო საჰაერო და საზღვაო ძალების თავმოყრის შემდეგ, იაპონელებმა მისცეს მათ ბრძოლა, რის განმავლობაშიც ჩაძირულ იქნა: 1 დრედნოუტი, 7 კრეისერი, 4 გამანადგურებელი, 10 სატრანსპორტო გემი; დაზიანებულ იქნა: 3 კრეისერი, 2 გამანადგურებელი, 1 სატრანსპორტო გემი.

ჰაერში ბრძოლის დროს ჩამოგდებულ იქნა იაპონელების მიერ მტრის 41 თვითმფრინავი. იაპონელებს დაეკარგათ 7 თვითმფრინავი, რომელთაც თავი გასწირეს და მიზანში ამოღებულ გემებს გასანადგურებლად დაეცენ. ამას გარდა დაზიანდა 2 იაპონური მსუბუქი კრეისერი, რომელთაც ბრძოლის შესაძლებლობა არ დაუკარგავთ.

სოლომონის კუნძულებთან მომხდარი საზღვაო ბრძოლებით იაპონიამ მოიპოვა უდიდესი გამარჯვება თავისი ფლოტის ისტორიაში. ინგლის - ამერიკელების ამ მძიმე ერთეულების განადგურებით, მათი სამხედრო მოქმედებათა შესაძლებლობა იმდენად შესუსტდა, რომ მომავალში მათ ამ წყლებში ყოველივე იერიშის საშუალება ესპობათ.

იაპონელების ეს გამარჯვება ზღვაზედ ახალი და გარდამწყვეტი ნაბიჯია მოკავშირეების საბოლოო გამარჯვებისაკენ.

სამხედრო მოქმედებათა საზოგადო მიმოხილვა

მდინარე დონის სამხრეთით საბჭოების თავდაცვის სისტემა დაიშალა. გერმანული ჯავშნოსანი ძალების მთავარი ნაწილი ბოლშევიკების გადარჩენილ ერთეულებს მისდევს პროლეტარსკაიადან სამხრეთის მიმართულებით. 31 ივლისს გერმანელები ფართო ფრონტით გადავიდნენ რკინის გზის ხაზზე სტალინგრადსა და კრასნოდარს შუა და აიღეს ზალსკი. წინსვლის დროს მდ. კუბანის ზემოდინების მიმართულებით 3 აგვისტოს დიდი ბრძოლების შემდეგ აღებული იქმნა ვოროშილოვსკი და მეორე დღეს კროპოტკინი. არმავირის ჩრდილოეთით და ვოროშილოვსკის სამხრეთით გერმანელები გადავიდნენ რამოდენიმე ადგილზე მდ. კუბანზე და რკინის გზის ხაზზე გროზნისა და მაიკოპს შუა. გერმანელმა ძალებმა, რომლებიც როსტოვიდან აზოვის ზღვის ნაპირების მიმართულებით მიიწევიან, დაამარცხეს ბოლშევიკები და აიღეს 5 აგვისტოს ტიხორეცკაია. მესამე შეტევა გერმანულ ერთეულებითურთ მიმართულია დონსა და ზალს შუა. თავიანთ სამხრეთ ფრთას რომ მდგომარეობა შეუმსუბუქონ, ბოლშევიკებმა შეტევები გადაიტანეს ორჟევთან. ვოლხოვის და ლენინგრადის ფრონტთანაც გამუდმებით ძლიერი ბრძოლები იყო, რის განმავლობაშიც ბოლშევიკებმა დიდი ზარალი განიცადეს. მდ. დონის მუხლთან, სახელდობრ კალაჩთან, ბოლშევიკების შეტევები შე-

საბჭოთა ეს ტანკი გაქცევის დროს ჩავარდა მდინარეში ხიდთან ერთად.

სუსტდენ. ამ შეტევებში 23 ივლისიდან 5 აგვისტომდე დაჰკარგეს 750 ჯავშნოსანი. იერიშების მთელი რიგი იქმნა მიტანილი ბაქო-როსტოვის რკინის გზის ხაზზე, განსაკუთრებით არმავირთან. მას შემდეგ, რაც 24 საბარგო და 2 ჯავშნიანი მატარებელი განადგურებულ იქმნა, დიდი ნაწილი ამ რკინის გზ.ხაზის მიმოსვლისათვის უვარგისია. მდ. ვოლგაზე და ფინეთის ყურეში ჩაძირეს გერმანელებმა 18 საბარგო და 4 ნავთის გემი. გარდა ამისა, 2 სამხედრო ნავი, 33 საბარგო გემი და 1 სამხედრო ნავი ძლიერ იქმნენ დაზიანებული. ფეოდოსიასთან იტალიელების სწრაფ-მავალმა ნავებმა იერიში მიიტანეს ბოლშევიკების გემების შენაერთზე და ჩაძირეს „წითელი ყირიმი" („კრასნი კრიმ") 6000 ბრ. რ. ტ. კრეისერი.

საბჭოთა შავი ზღვის ფლოტი

აზოვისა და შავ ზღვაში საბჭოთა ფლოტი თავის უკანსკნელ დღეებს განიცდის. სევასტოპოლის, როსტოვის და კრასნოდარის დაცემით და ტუაპსეს უშუალო დამუქრებით, ამ ფლოტის სამოქმედო ბაზა იმდენად შეიზღუდა, რომ საბჭოთა საზღვაო ერთეულების წარმატებითი ოპერაციები შეუძლებელია. ბათომში ამ ჟამად ერთად ერთი ბაზაა მოსკოვის, მაგრამ ამ ნავთსადგურში შეუძლებელია დიდი ერთეულების შეკეთება. ამას გარდა, ბათომის ნავთსადგური უშუალოდ გერმანულ თვითმფრინავების მოქმედების სფეროშია. ეს საკითხია მხოლოდ დროის, თუ როდის მოახდენს კაპიტულაციას საბჭოთა კავშირის შავი ზღვის ფლოტი ან როდის ჩაბარდება ის რომელიმე ნეიტრალურ ქვეყანას.

იაპონიის შეხედულება ინდოეთზე

იაპონიის ინფორმაციის ბიუროს ოფიციალურმა მოლაპარაკემ განაცხადა რადიოში: „იაპონია სიმპატიითა და შეგნებით ადევნებს თვალ-ყურს ინდოეთის თავისუფლების მოძრაობას. ინდოეთის დამოუკიდებლობის საკითხის გადაწყვეტა თვით ინდოელთ შეუძლიათ. ინგლისელების და მათი მოკავშირეების მიერ ინდოეთის დატოვება და მისი დამოუკიდებლობა საუკეთესო შესაძლებლობაა იმისთვის, რომ ინდოეთი არ შეიქმნება ბრძოლის ასპარეზი და არც ერთი უცხო ძალა მის საქმეებში არ ჩაერევა. ინდოეთმა უნდა მიაღწიოს თავის დიდიხნის სურვილს, და ეს არის მიზანი იაპონიის, გახდეს დამოუკიდებელი აზიელი ერი".

როსტოვის დაცემით იწყება ბრძოლების ახალი ფაზა აღმოსავლეთში. როსტოვი არის კავკასიის კარი და მისი დაკარგვით ბოლშევიკებს დაეწყოთ კატასტროფების მთელი სერია. როსტოვიდან გერმანელების და მისი მოკავშირეების ძალები მარაოსავით გაიშალნენ აღმოსავლეთისაკენ, სამხრეთისაკენ და სამხრეთ - აღმოსავლეთისაკენ. გერმანელებმა დაიწყეს ახალი შეტევები დონზე გადასასვლელად და ამით სავსებით შესაძლებელი ხდება ქალაქ სტალინგრადის ალყის შემორტყმა დასავლეთ, აღმოსავლეთ და სამხრეთიდან.

ბოლშევიზმის ბრძოლა ერისა და მისი კულტურის წინააღმდეგ

მარქსიზმი, როგორც საზოგადოებრივი მოძღვრება და მოქმედება.

(გაგრძელება)

მიზანი ყოველი პარტიისა, რომელიც ერის ინტერესებს ნამდვილად წარმოადგენს და მტკიცედ იცავს, არის თავითვე აცილება ომთა, რამდენადაც ეს მიზანშეწონილია და შესაძლებელი, და მარქსისტულმა პარტიებმა სწორედ „პაციფიზმი" გიხადა თითქოს თვის უდიდეს პრინციპად. მაგრამ მოწამლვა „პაციფიზმით" ერის გმირული სულისა საზოგადოდ, ან როდესაც იგი სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლას აწარმოებს თვის კანონიერ უფლებათა დასაცველად, თვით ომის დაგმობა და საცინოდ აგდება საზოგადოდ, ან და საბოტაჟი და ხალხის აღელვება ომის წინააღმდეგ, შეურაცხება მხედრობისა და სხვა — აი რა დანაშაული ჩაუდენია ხშირად მარქსიზმს ერთა წინაშე მშვიდობიანობის დროსაც და თვით ბრძოლის პროცესშიაც. ამისი საუკეთესო და უახლესი მაგალითია ეგრედ - წოდებული მეორე ინტერნაციონალის განუწყვეტელი პროპაგანდა ბოლშევიკური რევოლუციის სასარგებლოდ და საბჭოთა რუსეთის მხეცური რეჟიმის წინააღმდეგ ყოველივე ომისა, ვისაც არ უნდა განეზრახა მახვილის აღება ბოლშევიკური ჯოჯოხეთის მოსასპობად. ხოლო ომი, რომელიც მარქსისტთა მიზნების მისაღწევად არის საჭირო, რაც თუ გინდ უსამართლო და ქვეყნის დამქცევი იყოს იგი, დიდად მისაღებია მათთვის, და მაშინ იგინი ყველა ომის მომხრე პარტიებს უკავშირდებიან და მათთან ერთად ეწევიან ომისათვის უძლიერეს პროპაგანდას, ასაბუთებენ მის საჭიროებას უმაღლესი პრინციპებით სამართლიანობისა, თავისუფლებისა და სხვა, და აქტიურ მონაწილეობასაც იღებენ ომში. მაგალითი მარქსიზმის ასეთი ვერაგობისა ბევრია: საბჭოთა რუსეთმა ომით დაიპყრო უკრაინა, საქართველო და სხვა ქვეყნები, რომლებიც რუსეთის ბატონობისაგან განთავისუფლდენ 1917 წლის რევოლუციის შემდეგ; ისპანიის სამოქალაქო ომში ისპანიის ბოლშევიკებს ეხმარებოდენ რუსეთი და მარქსისტული ელემენტები მათი დემოკრატიული მოკავშირეებით საფრანგეთისა, ინგლისისა და სხვა დიდ და მცირე სახელმწიფოთა, — ფულით, იარაღით და მოხალისეებით; იგივე საბჭოთა რუსეთი ფინლანდიას დაეცა, წაართვა მიწა - წყალი და მერმე სულ დაიპყრობდა, რომ გერმანიას არ აელო მახვილი მის წინააღმდეგ ფინლანდიასთან ერთად; ბოლოს თვით დღევანდელი ომის ცეცხლის გაჩენაში მარქსისტებს და მის დემოკრატიულ მოკავშირეებს არა ნაკლები დანაშაული მიუძღვის ვიდრე მემარჯვენე პლუტოკრატებს და იმპერიალისტებს ინგლისისა, ამერიკისა და ღერძის სახელმწიფოს სხვა მტერთა, და დღეს მეტი ფანატიზ-

ვოლხოვთან ბრძოლის შემდეგ.
ტანკის საწინააღმდეგო ქვემეხი ანადგურებს საბჭოთა სიმაგრე-ბუნკერს.

მითაც იბრძვიან იგინი პოლიტიკურ და სამხედრო ფრონტებზედ, ვიდრე თვით პლუტოკრატ - იმპერიალისტები.

ეკლესიის ბატონობას სახელმწიფო ევროპაშიაც და [illegible] ფესა და აქაც ყველას ველთვის ებრძო[illegible] ნაკლებად, რათ[illegible] რთველთა რაში უკძალა აროდეს მ[illegible] ფულ ბანაკში მტერო[illegible] რიც მას ეპყრ[illegible] რ მოასწრო. [illegible] უკვე ბრძოლა მე-19 [illegible] ორამედ ელეა თავგაც გრძელდებ[illegible] ეწოოკებულ [illegible] ზმის" სახით მას ებრძ.

რი და სოციალისტური რთ მ[illegible] ენიერ ლაზედ უფრო კი მარქზის სამუშაო ტიები. და მარქსიზმის ტაქტიკის სალისა აქაც გამოჩნდა: თუ თან შემომარქსისტები „სინიდისის თავისუფლების მომხრენი იყვნენ, მე[illegible] თვეთ". ულმერთოებას ქადაგებდენ [illegible] ხედავს ლებდენ ხალხის მასსებში [illegible] ეთიდ სწამლავდენ მის სულს. და ავ[illegible] როგად თი მხრით იგინი ლეგალურად არმია დენ „კლერიკალიზმს", მეორე დასახელმწიფოში რევოლუციის იგი ით ბატონობის მოპოვების შ[illegible] პაატას ინი ფიზიკურად სპობდენ სამ[illegible], რომ ებას, ხოცავდენ ასობით და [illegible] სთქვა სამღვდელო პირებს, ანგრევდ[illegible] ალხის ლწავდენ ეკლესიის შენობათ[illegible] „საუდიდეს ნაშთებს ხუროთმო[illegible] ვს, მახელოვნებისა, და სხვა. საკმარ[illegible] ბდა, ვიგონოთ, თუ რა ჩაიდინეს მ[illegible] შემუსრვა და მის მსახურთა მიმარ[illegible] ვე რუსეთში, საქართველოში [illegible] ამი და ყველგან, სადაც კი მ[illegible] ოდესმე გამეფებულა!

მარქსისტთა თეორიით და [illegible] რართა გეზით წარსული მხოლოდ ექ[illegible] ბაში, ციისა და მონობის დრო იყო ე[illegible] ვრებისა. და აწმყოც სხვა არა[illegible] ამ წარმოდგენითგან მოდის მა[illegible] ლუციონური ძახილი: პროლე[illegible] მორკილების მეტს არას ჰკარგ[illegible] ნელი. მედროვე საზოგადოების მ[illegible] ხოლო თვისი რევოლუციით [illegible] ემდეგ ულ მსოფლიოს მოიგებსო. ამ [illegible] ციის შემდეგ შექმნის იგი ახ[illegible] ტურას, პროლეტარულს, კ[illegible]

(გაგრძელება მესამე გვერ[illegible]

გერმანელების ფეხოსანი ჯარი სწმენდს ხოფელს.

ევროპა მსოფლიო ომის შემდეგ

(გაგრძელება)

მაგრამ სანამ წინა წელში დასმულ კითხვაზე პასუხს გავსცემთ, საჭიროდ მიგვაჩნია, რამოდენიმე[illegible]ნიც ბოლშევიკური რუსეთის ვითარებას შევეხოთ, რადგან რუსეთი თავისთავად პოლიტიკურად და ეკონომიურად წარმოადგენს იმ ფაქტორს, რომლის[illegible]ეზე ევროპის მთლიანი კონტინენტური პოლიტიკის შესახებ ლაპარაკი შეუძლებელია.

1917 წლის რევოლუციის შემდეგ რუსეთში ადგილი ჰქონდა მეტად პარადოქსალურ მოვლენას. ცნობილია, რომ რუსეთის მოსახლეობის 90 პროცენტი გლეხობას წარმოადგენს. სწორედ ამ გლეხურ რუსეთში მარჯვა და ძალაუფლება დაიმკვიდრა რევოლუციამ მარქსის დროშით ხელში. ცნობილია, რომ მარქსიზმი, როგორც მოძღვრება პროლეტარიატისა, გმობს სოფლის კონსერვატიულ და მაშასადამე პროლეტარული რევოლუციის მოწინააღმდეგე ელემენტად. ამას თვით მარქსი აშკარად აღიარებს თავის წერილებში, და აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ იგი ამ შემთხვევაში მართლა თავის ერთული მისწრაფებისა მოსპოს ყველ ერში მისი ეროვნულად უჯანსაღესი ელემენტი და ეროვნულ ღირსებისა, — გლეხობა. მიუხედავად ამისა ურიული ბოლშევიზმი დაეპატრონა და ზურგზე მოაჯდა გლეხურ რუს[illegible].

ბოლშევიზმის „ის[illegible]სები" რუსეთში ბოლშევიკური [illegible]ლუციის გამარჯვების გასარკვევ[illegible]მებსა სცემენ, რათა დაასაბუთონ [illegible] ბოლშევიზმის გამარჯვების ორგანიუ[illegible] კავშირი რუსეთის საზოგადოებრივ [illegible]ვრების შინაგან განვითარებასთა[illegible] უაზრობის დასამტკიცებლად მრა[illegible] მელანი დაიღვარა ბოლშევიკ[illegible]ნების მიერ და სინამდვილეში კი [illegible] გვაქვს შე-

ავვსლ[illegible]ის აჯანყება იყ[illegible] კავსეთს არ-ბა იმ დიადი ბრძოლისა, [illegible] გაუწევია ქართველომ დაიწყო რუ[illegible] ასაწევად. მდეგ 1802 წელს, მისი და[illegible]რდა ნახევრე დღესვე.

აჯანყების პირველი [illegible] სიბნელით მოსულებმა ააფრიალეს [illegible]ეთვე მათში 1804—ს ისევ ფშავი შეგნ[illegible] ანკო სისხლი დაიღ[illegible] ომში რა სასტიკად მსხვერპლობა. 1[illegible]დამარცხდნენ დღესაც გაანყდა, ხოლო 18[illegible] ხეთის საუკუნეებ[illegible] ოუდგენ საქართ[illegible] ობისათვის მებრ[illegible] ტონიშვილს.

1819—1820 [illegible]გადღებ სადაც ექ[illegible] [illegible] ექნება, და ველით საქართვე[illegible] ახალი [illegible]რია კალონიზმი [illegible] მისი [illegible] სხვა. შვილმა თავი ის[illegible]რობასაც ეხლევე ურ[illegible]ნით აღსავსე [illegible]რიისა, უკეთეს შე[illegible] რუსეთის წინა[illegible]ლით შორ კულტურ[illegible] დი ომის დროს [illegible]ებისა, თითქოს ერთა იმავე რუსეთის, [illegible] 3ნოდეს არ[illegible] შეილებს, და[illegible]ქმედეს მემკვიდრეობრძოლა ჩაქუ[illegible]ის მეტი[illegible] დატოვე[illegible] სი შეფიცულებ[illegible]

ომანიის ძლევამოსილი არმია რუსეთში ღრმად შეიჭრა, მეფე იძულებული გახდა გადამდგარიყო. უდღეურმა კერენსკის დემოკრატიულმა მთავრობამ მოისურვა ომის გაგრძელება, ვერ შეიგნო რა ის გარემოება, რომ რუსის „მუჟიკმა" თავის მეფე სწორედ იმიტომ გადმოაგდო ტახტიდან, რომ მას ომის გაგრძელება აღარ შეეძლო და არც სურდა. ამ გარემოებით ისარგებლა ლენინმა თავისი ურია აგან-ჩავანებით, და ლოზუნგით, „ძირს ომი" ან „მშვიდობა ქოხებს — ბრძოლა სასახლეებს" იგი ფრონტიდან გამოქცეულ აბობოქრებულ რუსის ჯარის, რომელიც გლეხობისაგან შესდგებოდა, ქედზე მოაჯდა და ამ რიგად დაიმკვიდრა ძალა-უფლება რუსეთში.

სამოქალაქო ომის განმავლობაში, რასაც ბოლშევიკური ტერმინოლოგიით აგრეთვე „სამხედრო კომუნიზმის" ხანა ეწოდება, შესძლეს ბოლშევიკებმა მარქსის რეცეპტის მიხედვით ეროვნულად ჯანსაღი ელემენტის მოსპობა რუსეთში და ამ გლეხურ ქვეყანაში პროლეტარიატის დიქტატურის დამყარება, რაც სინამდვილეში ურიის გაბატონების მომასწავებელი იყო. აბა გადახედეთ ბოლშევიკურ ხელმძღვანელობის სიას მათი ბატონობის მთელ პერიოდში: ურიები და კვლავ ურიები!

„სამხედრო კომუნიზმის" ხანის ე. ი. სამოქალაქო ომის დამთავრებისა და კომუნისტური ხელისუფლების დამკვიდრების შემდეგ ლენინმა გამოაცხადა ეგრედწოდებული ახალი ეკონომიური პოლიტიკა, „ნეპ"-ი, რათა რევოლუციის მიერ დანგრეული სამეურნეო ცხოვრება ნაწილობრივ მაინც აღედგინა და ამ რიგად შეექმნა საფუძველი მთელი სამეურნეო ცხოვრების კოლექტივიზაციის ჩასახვისათვის.

გამეფებული ტრაფარეტული აზრი, რომ ლენინი არ მომკვდარიყო, იგი ამ „ნეპ"-ის გზით ივლიდა და რუსეთს კვლავ დაუბრუნებდა ნორმალური ცხოვრების პირობებს, არ არის სწორი, რადგან ეჭვს გარეშეა, რომ იგი ჭეშმარიტი მარქსისტი იყო და მის ურიულ გარემოში მარქსისტული გზითვე ივლიდა. მარქსიზმი კი, როგორც ერთხელ აღვნიშნე, ებრძვის ყოველივეს ეროვნულად ჯანსაღს, შეგნებულს და ძარმაგარს და მიისწრაფვის ხალხის გაბოგა[illegible]იბისაკენ, რათა ურიამ სამუდამოდ დაიმ[illegible]როს ამ გაყვლეფილი, გაბოგანოებული და ამიტომაც ეროვნულ შეგნებას მოკლებული მასსის ხელმძღვანელობა.

ამ რიგად ლენინი იცოცხლებდა თუ არა, ბოლშევიკური რეჟიმი მაინც შედგებოდა სოფლის მეურნეობის და ყველა საწარმოვო ძალების ტოტალური კოლექტივიზაციის გზაზე.

პროლეტარიატის მთავრობისათვის და დიქტატურისათვის რუსეთის მცხოვრებთა დიდი გლეხური ნაწილი არ წარმოადგენდა პოლიტიკურ დასაყრდენს, რადგან გლეხი თავის ბუნებით კერძო საკუთრების ინსტინქტით არის გამსჭვალული და მიწაზე მიმაგრებული. 1926 წლიდან დაიწყო სოფლის მეურნეობის კოლექტივიზაცია, რაც ერთი მხრით მოასწავებდა სოფლად პროლეტარიატის შექმნას, ხოლო მეორე მხრით სოფლის მეურნეობის ინდუსტრიალიზაციის გამო დარჩენილი სამუშაო ძალის გამოყენებას სამხედრო ინდუსტრიაში.

ერთი სიტყვით მარქსიზმმა და მისი გამარჯვებით დაინტერესებულმა ურიობამ სავსებით განახორციელეს მათი მიზანი საბჭოთა კავშირში და მასში მომწყვდეულ ერებს შეუქმნეს ისეთი პირობები ცხოვრებისა, რომლის საშინელი შედეგები კიდევ მრავალ წელთა მანძილზე დასტოვებენ ღრმა კვალს.

ამის გამო ბოლშევიკური რუსეთი თავიდანვე გამოერიცხა ევროპის პოლიტიკურ და ეკონომიურ ოჯახს და წავიდა საკუთარი გზით, ხოლო ინტერნაციონალურ ურიობას ჰქონდა დიდი იმედი, რომ იგი ერთხელ მთელ ევროპას შეაყენებდა ამ გზაზე.

(გაგრძელება იქნება).

ტოგო.

ხმა მტრის ბანაკიდან

ინგლისურ - ამერიკული გაზეთები ერთმანეთს ჰარბობენ, აღმოსავლეთში გერმანელების მიერ იერიშების დაწყების დღიდან სამხედრო მდგომარეობის შესახებ, პესიმისტურ ცნობების გამოქვეყნებაში.

ასე სწერს ლონდონის გაზეთი „ევნინგ სტანდარტ"-ი: „ყველგან გრძნობენ, რომ საბჭოთა კავშირი მრავალი ჭრილობის გამო სისხლისაგან იცლება და ადამიანის თვალებ[illegible]ბის შიში გამოსჭვივის".

„ლონდონის რადიო აცხადებს:

„ულევლ მარაგზე ლაპარაკი საბჭოთა დაჭოთა კავშირმა გადა მარაგზე. საბლაში დაჰკარგა დღემდე[illegible]თან ბრძო-რომელიც უდრის ინგლისს, [illegible]რია, გეთს და გერმანიას ერთად აღებულ თუ გერმანიამ შესძლო საბჭოთა კავშირის მოჭრა ნავთისგან, საბჭოთა კავშირის მდგომარეობა უიმედო ხდება".

„დეილი მირორ"-ი სწერს:

„საბჭოთა კავშირის მომარაგება სურსათ-სანოვაგით უკანასკნელ ხანში უფრო ძნელი გახდა. ყველაფერი შემცირდა. მაგალითად: კართოფილი სულ აღარ იშოვება. მწვავდება მდგომარეობა პურის ნაკლებობის გამო".

ინგლისის ქვემო-პალატის დეპუტატი ამას წინეთ წარმოთქმულ სიტყვაში სხვათა შორის შემდეგს აღნიშნავს:

„თუ ამ ომში საბჭოთა კავშირი დამარცხდა, ეს იმას ნიშნავს, რომ ინგლისიც საბოლოოდ დარღვეულ იქმნა. დიდი ბრიტანეთი გახდება მაშინ დასავლეთი მალტა".

ყველაზე უფრო უიმედოთ უყურებს მდგომარეობას ნიუ - იორკის გაზეთი „დეილი ნიუს"-ი. ის სწერს:

„საბჭოთა კავშირს არავითარი შანსი აღარა აქვს. თუ ტიმოშენკომ რაიმე დახმარება არ მიიღო, ის იძულებული გახდება კიდევ უფრო დიდი ტერიტორიები დაუთმოს მტერს."

მოკავშირეების ნავოსნობის საკითხის შესახებ ამერიკის სამხედრო უწყების თემპლდომარის მოადგილე ვ. ლოკე შემდეგსა სწერს: „ჩვენ მივეჩვიეთ იმ აზრს, რომ მტერს ბლოკადას ვუკეთებთ, ჩვენმა მოპირდაპირემ კი მიაღწია იმას, რომ ის ჩვენ გვიკეთებს ბლოკადას."

„ნიუ-იორკ ტაიმს"-ი აღნიშნავს:

„ის ფაქტი, რომ დაღუპულ გემთა რაოდენობა, როგორც აქამდის, ისე ახლაც, რიცხობრივად ახლად აშენებულ გემთა რაოდენობაზე მეტია, შეიცავს იმ პრობლემას, რომელიც გაცილებით საყურადღებოა, ვიდრე ომი საბჭოთა კავშირში და ეგვიპტეში."

[illegible]ჯმის ბრძა ერისა და მისი კულტურის წინააღმდეგ

([illegible]ორე გვერდის გაგრძელება)

ბოლ რა შთამომავლობისათვის, თითქოს მთელი წარსული რაღაც „კლასთა ისტორია" იყო, ულრის ადამიანის, და ღირსეული „პროლეტარიატის დიქტატურით" დაიწყებოდა! საბედნიეროდ ევროპის ვერც ერთ ქვეყანაში ამ მარქსისტულმა აბსურდმა ფეხი ვერ მოიკიდა, რადგანაც ევროპაში ყველა თვალით ჩხედავდა უზარმაზარ, საუკუნეთა ნამოქმედარს ევროპიული ადამიანის სულისა. მაგრამ საქართველოში, რომელიც პოლიტიკურად დამონებული იყო და სადაც უცხო ბატონობა ცდილობდა ქართველი ერისათვის სწორედ მისი მდიდარი წარსული და ძველი კულტურა დაევიწყებია და ამით მოესპო მისი ინდივიდუალობა, ეს მარქსისტული ბოროტი სირეგვნე დიდაც უშვერ და თანაც სასაცილო საქმედ იქცა: ჩვენი „მენშევიკების" წარმოდგენით საქართველოს ნამდვილი ისტორია იმ დღითგან იწყება, როდესაც სილიბისტრო ჯიბლაძემ ეგნატე ნინოშვილის დასაფლავებაზედ პირველი მარქსისტული სიტყვა წარმოსთქვა! მანამდე კი, მთელი სამი ათასი წლის განმავლობაში, ქართველ ტომებს და ქართველ ერს თითქოს არაფერი გაუკეთებია, და თითქოს ისტორია საქართველოსი მხოლოდ „ფეოდალთა" და „მეფეთა" საქმეებით აღივსებოდა, „ხალხი" კი „ცისტოროოდ" იყო, ნამდვილი ერი ქართველი „ახალმა დრომ", დაბადა და მარქსიზმმა აქცია შეგნებულ კოლექტივად, რომელმაც კაპიტალისტური და ფეოდალურ ნაშთთა აწმყო უნდა მოსპოს და პროლეტარული სამოთხე უნდა შექმნას! ამიტომ დასცინოდენ ჩვენი მარქსისტები წარსულს, „წარსულის მოტრფიალე რეაქციონერებს"; ამიტომ ამაყობდენ იგინი რეგვნულად წამოსროლილი უაზრო სიტყვებით: წარსული ჭამივით მძულს და აწმყო გველივით მეზიზღებაო, და მსგავსით. როდესაც „მენშევიკები" საქართველოს საჭეთ-მპყრობელებად გახდენ, იგინი რასაკვირველია ასეთს აბსურდს ვეღარ განიმეორებდენ, რადგანაც მათ ქართველი ერისა და სახელმწიფოს ბედი ჩაიბარეს, მაგრამ განთავისუფლდენ თუ არა ამ ვალდებულებისაგან ბოლშევიკების შემოსევის შემდეგ, მათ იგივე განიმეორეს ემიგრაციაში, რაიცა დამამტკიცებელია მარქსიზმის ლვარძლის სიცხოვლისა! ბოლშევიკებმა კი, როდესაც იგინი დაეპატრონენ საქართველოს, განაგრძეს პირველად მენშევიკებთან ერთად დაწყებული საქმე „წარსულის" წინააღმდეგ ბრძოლისა და შექმნეს აღზრდის მთელი სისტემა ამ კრიმინალობაზედ დამყარებული: იგინი საქართველოში შემოსვლისთანავე დაემუქრენ ქართველობას, — დაგავიწყებიებთ კულტს წმ. ნინოსი, დავით აღმაშენებლისა, თამარ-მეფისა და სხვათაო! შემდეგ კი მართლაც წარმოუდგინეს საქართველოს ყრმათ ისტორია საქართველოსი როგორც ძარცვა-გლეჯა შინ „მშრომელი ქართველი ხალხისა" და გარეთ მეზობელთა, და მთელი კულტურული ისტორია ქართველი ერისა როგორც ნამოქმედარი ფეოდალთა და სამღვდელოებისა, ამ „გაბატონებულ კლასსთა"ვე სასიამოვნოდ, ხოლო „ხალხისათვის" როგორც უცხო, „მშრომელ კლასსთა" დასამონებლად, მათი „კლასიური შეგნების დასაბნელებლად" და მათი გონების შესაბორკავად შექმნილი!

(გაგრძელება იქნება) მ. წ.

საქართველ[illegible] ბრძოლაში [illegible] ნი: კოტე აფხ[illegible] სხვები, და თა[illegible] უძღოდა წინ[illegible] ისტოს აჯანყ[illegible] ამ დროშას, [illegible] სისხლში განბ[illegible] ედ ატარებს [illegible] ლილი და ტან[illegible]

მრავალჯერ[illegible] რთველოსი მგ[illegible] მრავალჯერ [illegible] ზე უხემა ეტ[illegible] რახოდებ ვერ[illegible] დაგ ხელს. ვ[illegible] მისი სიცოცხ[illegible] ლი, და ვერც [illegible] რებ.

[illegible]ძოლა [illegible]ევთან. ფეხოსანი ჯარის მძიმე ქვემეხები.

გიორგი სააკაძე და მისი შვილი პაატა

ძვირფასო ძმებო, ლეგიონერებო, მინდა აქ მოგითხროთ ერთი ამბავი ჩვენი სამშობლოს სახელოვანი წარსულიდან. [illegible] გათვან ეს ამბავი მოწმობს მეტად უფრო ნუსაზღვრელია და [illegible] სიყვარულის ახწევს [illegible] 1621 წელს სპარსეთის მოქალაქე სატახტო ქალაქში ისპაჰანში. იმ დროს იქ შეხიზნულია გიორგი სააკაძე, საქართველოს ყოფილი კანცლერი, ანუ მოურავი, ქართველი ხალხის მიერ „დიდ-მოურავად“ წოდებული იმ დიდ საქმეებისათვის, რომელიც მან აღასრულა პოლიტიკურ, ადმინისტრატიულ და სამხედრო დარგში. მაგრამ გიორგის, განსაზღვრული მიზნებით მტრობდენ საქართველოს დიდებულნი. ამ უკანასკნელთ უღალატეს მას, გადუბირეს მისი სიყრმის მეგობარი მეფე ლუარსაბ მეორე, და გიორგი იძულებული იქმნა შორეულ სპარსეთს გადახვეწილიყო. იმ დროს სპარსეთში მისი ძმა ბეჟანი შაჰის გვარდიის სარდლად იმყოფებოდა. დიდ - მოურავმა მიიღო დიდი თანამდებობა. მაგალითად, შაჰ აბაზ პირველმა სააკაძის ხმლით დაიპყრო ბაღდადი და ირაყის დიდი ნაწილი დაამარცხა ოსმალეთი და წაართვა დიარბექირი და სხვა პროვინციები.

შაჰ აბაზ პირველმა, რომელიც სპარსეთის უდიდეს შაჰად ითვლება, მორჩილებაში მოიყვანა ყველა მეზობლები: ავღანნი, ბელუჯნი, არაბები, კავკასიის სახანოები და თვით ოსმალეთიც კი დაიჩოქა. ხოლო ვერ შესძლო და ვერ დააცხრო პატარა საქართველო. ბოლოს სასოწარკვეთილი, იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ თუ ქართველ ხალხს სრულიად არ გამოსრავდა და მის ტერიტორიას სპარსელებით არ დაასახლებდა, სპარსეთი მოსვენებას ვერ მოიპოვებდა. დიდხანს ემზადა აბაზი საქართველოზედ გასალაშქრებლად. თავი მოუყარა მრავალ ჯარს. როცა საქმე გამზადებული ჰქონდა, მოიხმო გიორგი სააკაძე. ამ უკანასკნელს აბაზმა მოსთხოვა გეგმა ქართლ-კახეთის ნაწილობრივ შემუსვრისა და ნაწილობრივ სამხრეთ სპარსეთში გადასახლებისა. და აი, ისპაჰანის საარაკო სასახლეში საქართველოს მოურავი გიორგი სააკაძე პირისპირ დიდი ირანის მპყრობელის წინაშე. შაჰი, თვალში თვალ გაყრილი, გიორგის თავის აზრებს უზიარებს. საკმარისია სააკაძის მიერ ოდნავ წარბის შეხრა, მცირედი აღელვება, უფრთხილო ტანის შენძრევა, — და გონება-ფოლადი აბაზი ჩასწვდება მისი სულის სიღრმეს და იქითგან ამოიკითხავს უცნაურს, დიდი ხნითგან ფარულ საიდუმლოს; გამოიცნობს სააკაძის იდუმალ ზრახვათ, რომელიც მას სიყრმითგანვე დააქვს თავის არსებაში. ხოლო ეს ზრახვაა ის, რომ თუ ირანის მფლობელს სურს საქართველოს შემუსვრა, — სააკაძე დიდი ხანია ეძებს შერჩეულ დროს და გარემოებას, რათა სპარსეთის ძლიერება დასცეს, რათგან მან იცის, რომ სპარსეთის სიძლიერე საქართველოს სისუსტის სინონიმია. და აი ეს ორი მისწრაფება ერთი აშკარა, მეორე ფარული, აქ ისპაჰანის მშვენიერ სასახლეში, უპირდაპირდებიან ერთმანეთს. ერთი მხრით ირანის უძლიერესი და ძლევამოსილი იმპერია, რომლის უკან დარაზმულია მთელ აღმოსავლეთში უდიდესი ძალა, მეორე მხრით — ერთი ადამიანი, დევნილი თავისივე ქვეყნითგან, განწირული საკუთარი მეფის მიერ და საქართველოს მტრის სამსახურში მყოფი. მაგრამ თუ სახელმწიფოთა და იმპერიის ძალის განადგურება შეუძლია მასზედ უფრო დიდ ძალას, ძლიერი ადამიანის სული და ნების ყოფა განუტეხელი და შეუდრეკელია. რათგან პირველის დამახასიათებელი მთავარი ფაქტორი ფიზიკური მატერიალური დასაწყისია, ხოლო მეორესი მხოლოდ სულიერი. გიორგიმ [illegible] იცის, რომ მის პირისახეზედ უბრალო [illegible] გაკანკალებაც კი დაამსხვრევს ყველა მის იდუმალ გეგმებს და დაღუპავს მის ოჯახს. მაგრამ სააკაძის რკინის ნების ყოფა მუდამ იმორჩილებს მის გულის ვნებას, მის რეფლექსებს და დიდი მოურავი წარბ-შეუხრელად აცნობს შაჰს, თუ რა საშუალებითაა შესაძლებელი ქართლ - კახეთის განადგურება. „ჩემო გიორგი, ეუბნება აბაზი, მეფე ლუარსაბმა უსამართლოდ დაგსაჯა, შეგილანძღა ოჯახი, ვინაითგან შენ დას მაკრინეს გაეყარა და ვით როსკიპი სასახლიდან განდევნა; ქართლის დიდებულებმა გიღალატეს, დაგწამეს ცილი, დაგინგრიეს ციხე-დარბაზი და იძულებულ გყვეს, როგორც მხაკვარი უცხოეთს გადახვეწილიყავ! დღეს დადგა ჟამი, როდესაც შური უნდა იძიო!„ — „მზათა ვარ, დიდებულო შაჰო, გვენდე მე და ჩემი ცოლის ძმას ზურაბ არაგვის ერისთავს“ — „ჩემს წყალობას საზღვარი არ ექნება“.—გმადლობთ, დიდებულო შაჰო!„ და სააკაძე მდაბალი სალამით წასვლას აპირებს. „კიდევ ერთი სიტყვა, გიორგი ბეგ!“ აბაზი ნელ-ნელა წამოდგება ტახტრევანითგან, მხარზე ხელს დაადებს და თავისი ბასრი თვალებით დააცქერდება: „მე შენი სრული ნდობა მაქვს, მაგრამ მაინც მძევლად შენი პირმშო შვილი, პაატა, უნდა დამიტოვო“, და აბაზს ტუჩებზედ სატანური ღიმილი გაუელვებს. „ეხლა კი — ფიქრობს იგი — თუ ამას გულში ღალატი აქვს, არ შეიძლება, რომ სახეზედ ერთი კუნთი მაინც არ აუკანკალდეს“... რათგან იცის აბაზმა, რომ გიორგის ამ ქვეყნად უძვირფასესი თავისი პირმშო შვილისა, 16 წლის პაატასი, არა გააჩნია რა. მაგრამ არ უწყის ირანის სახელოვანმა მფლობელმა, რომ სააკაძეს აქვს ერთი რაიმე, რომელიც მისთვის არის უდიდესი, უმაღლესი, ვიდრე საკუთარი ოჯახისადმი სიყვარული. ესაა სამშობლო. მრავალტანჯული საქართველო... და რომ ეს სიყვარული ფლობს მთელს მის შინაგან მსოფლიოს! აი რატომ პოულობს გიორგი ამ საშინელ დრამატიულ მომენტშიაც საკმარის სიმტკიცეს, რათა მწუხარება გულში ჩაიკლას და ჰმუნვის ნაცვლად პირზედ ღიმილით უპასუხა: „დიდებულო მეფევ, მთელი ჩემი ოჯახი დამიტოვებია მძევლად!“ აბაზის დაჰიმული ძარღვები მოდუნდებიან, მრისხანე თვალებში სიმშვიდის ღიმილი გამოკრთის. ამ ორ ტიტანთა ჭიდილში დიდებული, ძლევამოსილი შაჰინ-შაჰი დამარცხებულია... და მომავალ მოვლენათა განვითარება ამ ორ ბუმბერაზთა ჭიდილის შედეგითგან გამომდინარეობს და მიდის თავის ლოღიკურ დასკვნამდე.

საქართველოზედ გასალაშქრებელ ჯარის მთავარ სარდლად ყორჩიბაში დაინიშნა. სააკაძეს ენდო ომის პოლიტიკური ხელმძღვანელობა. განგების ნება აღსრულდა: მან თავისი პირმშო უნდა დასტოვოს ისპაჰანს. აი, განშორების უკანასკნელი წუთიც: გიორგი შვილს ეთხოვება. მან იცის, რომ უკანასკნელად იკრავს მკერდზედ მას, ვინც იყო მისი იმედი, მისი მწვარე სლოცხლის ლამფარი. კიდევ ერთხელ უნდა დამალოს თავისი სულის კორიანტელი და ღიმილით ეუბნება: „ნახვამდის, შვილო, მალე მიხილავ“. პატარა პაატა ფოლადი ჭანდაკებასავით აღმართულა მამის წინაშე: „მამავ, მე მწამს, რომ შენ მოიქცევი ისე, როგორც შეშვენის შენ დიდებულ სახელს!“ გიორგი სდუმს და მტკიცე თვალით დააცქერდება შვილს. და მამის დუმილში შვილი ამოიკითხავს მას, რასაც იგი მოელოდა ტაშის კარის გმი[illegible]*)

[illegible] განიცდიდა, რა ცეცხლი ეკიდა [illegible] კარის- საფურცლის და მარაბდის გმირს, როდესაც სანეტარო შვილს უკანასკნელად დააშტერდა თვალებში, უკანასკნელად მიიკრა მკერდზე? ეს ტკივილი არ დასცხრება სანამ არსებობს ქართველი ერი და მას შთამომავლობანი, საუკუნიდან საუკუნამდე, საკუთარ ტკივილად ატარებენ გულში, როგორც სამშობლოს ტანჯვათა და შეუდარებელ გმირობის სიმბოლოს.

სპარსელების აურიებელი ჯარი დაბანაკებულია საფურცლეზედ, არაგვის პირას. შუა ღამეა. ჯარი ძილს მოუცავია. მაგრამ გიორგი სააკაძის კარავში ექვსი ქართველი მეომარი, თოფ-იარაღში ჩამჯდარი, საბრძოლველად გამზადებულა. ესენი არიან თვით გიორგი, მისი შვილი 15 წლის ავთანდილი, ზურაბ არაგვის ერისთავი, სეხნია დიასამიძე ბაადურ ციციშვილი და პაპუნა ვაშაყიძე. მოუთმენელად მოელიან ქართველ ლაშქარს, რომელიც მოულოდნელად უნდა თავს დაესხას სპარსელთა ბანაკს. გიორგიმ საქართველოში შემოსვლისათანავე საიდუმლოდ თავი მოუყარა საქართველოს დიდებულებს, გააცნო მათ აბაზის განძრახვანი და მათთან ერთად დაიმუშავა გეგმა შემუსვრისა.

ქართული ჯარი შედარებით სპარსელებთან ისე მცირეა, რომ მხოლოდ სისწრაფე და მოულოდნელი თავს დასხმა მოუპოვებს მას გამარჯვებას. ამიტომ დიდებულები მხოლოდ ცხენოსნებს მოუყრიან თავს. და აი საქართველოს იმ ბედის წერის ღამეს ექვსი ქართველი მეომარი სულგანაბულნი, მოუთმენლად ელიან ქართველ ლაშქარს. რიჟრაჟმა მოაწია. პირველმა მამალმა იყივლა. „ოჰ, ეს ყივილი საქართველოს ბედნიერების და გამარჯვების დღეს რომ მოახწავებდეს!“ — ფიქრობს დიდი მოურავი და მთებისაკენ გაიყურება, საიდანაც მოელის შეთქმულთა რაზმებს. აი კიდეც ირაჟრაჟა და მთების ფერდოებზედ ქართველთა დროშები გამოჩნდენ. „მოდიან! მზათ იყავით!“ დაიძახებს გიორგი. ყველამ პირჯვარი გადაიწერა და ხმალზედ ხელი დაიდო. აგერ საყვირის ხმაც მოისმა. ეხლა ქართველთა რაზმი უკვე მინდვრად ჩამოსულა და ბუკების ყვირილით ცხენებს მოაჭროლებს. სპარსელთა გუშაგებმა უკვე პირველი თოფი ისროლეს. — „ეს რა ამბავია გიორგი?!“ — ამ ყვირილით [illegible] კარავში თავზარ დაცემულ[illegible] მთავარ-სარდალი და [illegible] ჯარისა. — „[illegible] ვაია!“ [illegible] სააკაძე და შიი[illegible] შუბს. ერთ წუთში [illegible] ათთავე [illegible]. — „აბა [illegible] ზედ!“ დასჭე[illegible] სა[illegible]აკაძე და ექვ[illegible] სავე[illegible]ლე შტაბის[illegible] და აქაც ყველას მუსრს გაადენ[illegible] რაზმი უკვე შემოიჭრა [illegible] ბანაკში [illegible] მტერმა გამკლავება [illegible] უკვე ბრძოლა ალარ[illegible] თავზარდაცემულ[illegible] [illegible] ჯარისა.

გავიდა წელი. [illegible] მშვენიერ ივლისის დილ[illegible] [illegible] სამეფო ოთახში თავის[illegible] სასახლისა. შემოვიდა[illegible] შემოაქვს ერთი ამრის[illegible] სპარსეთითგან [illegible]. სააკაძე გახსნის[illegible] და [illegible] თავისი საყვარ[illegible] პაატას [illegible] თავს. სპარსეთ[illegible] შაჰინ-შაჰ [illegible] იყოდა ჯავრს[illegible] ვინც არმია შემუსრა. ვინ [illegible], რა [illegible] ენთო სააკაძის [illegible], [illegible] იგი დააცქერდა საკუთარ ჩამქრ[illegible] პაატას მშვენიერ თავს! ეს კი [illegible], რომ ამ დიდმა მამ[illegible]შვილმა [illegible] სიტყვები, რომ[illegible] ქართ[illegible] სამარადისო საკუთ[illegible] „საქართველო [illegible] პაატებსა [illegible] მაგრამ პაატა საქ[illegible] მე რომ საქარ[illegible] მის შემწირა!“

[illegible]გიოწერი.

---

*) საა[illegible] 27 წლისა იყო [illegible] საქართველ[illegible] ყირიმელთა შემოსევითგან და ბორჯომის[illegible] ტაშის კარში, [illegible] შემ[illegible]

ქართველი გლეხისა და ვო[illegible] შილოვის გაბაასება.

გლეხი:

ვითომ რაო, რომ ჩამოდი,
ნემცები დამარცხდებაო?
გირჩევ, შვილოსან, გაასწრო, —
შავი დღე დაგადგებაო!

ვოროშილოვი:

დამაცა, გლეხო, მოგითხრო,
რა დღე გვადგია ჩვენაო,
ნემცების ჯარში მოვტყუვდით, —
პატარა მოგვეჩვენაო!

სტალინმა ასე მიბრძანა:
„წადი ჩემს ქვეყნისკენაო,
შენ იქ „დაქლიტე„ მტრები და
მე ცარიცინისკენაო!“

გლეხი:

იფ, იფი, მამა გიცხონდა,
ხართ ჰკუის კოლოფებია;
იმდენი კარგი მომეცეს,
რაც გიფრენთ ჰოფოფებია!

სანამ ნემცი არ მოსულა,
გირჩევ, მოჰკურცხლო ჩქარაო,
იმ შენ იოსკას უთხარი:
„მე იქ არა მაქვს პრავაო!“

ვოროშილოვი:

შენ გენაცვალე, ქართველო,
ნემცი მოვიდა კავკავში!

მერე? ახლ[illegible] შველასა?
კეტიმც გიხლ[illegible]ვში!

ვ[illegible]ვი:

მაშ, არ [illegible]შობლოს,
„საამურ ცხო[illegible]“?
ძალით მოვი[illegible]ცხლეს,
მოგისჯი წვა[illegible]

ჩერჩილი [illegible]ეყოლოს,
ის აქ მიიღებ[illegible]
სხვაგან ვერა [illegible]ინც
გახსნის მეორ[illegible]საო!

[illegible]:

შენ ვერც [illegible] გიშველის,
ვერც ანგელ[illegible]ა,
„სტალინი, ვ[illegible]ვი“
საფლავის ქვა[illegible]

ეგრე ჩერჩ[illegible]ა ხართ,
რათ მეფობთ [illegible]ო?
ახლაც კაი [illegible]ბით,
„შენდობა“ მ[illegible]!

დარეჯან[illegible]ძე.

შენიშვნა: ვ[illegible] სტ[illegible]ლინის მიერ გაიგზავ[illegible]ის დას[illegible]ავად.

გამომცემელი [illegible] პასუხისმგ[illegible]
რედაქტორ[illegible]: გიორგი [illegible].

წერილები უნდა [illegible] გამოიგზავნო[illegible]გო მისამართით: Giorg. Phrone[illegible] 35.
An[illegible] Karlsbad 28.

სტამბა: [illegible] Deutscher Verlag.

l- 1276